

ნოტა ბარბაროსს

მოფიციტრე, ვადანსწყვიტრე
და ვადანსწყვიტრე
მე ნაბიჯი,
არ გეგონო
გლახა ვინმე
ყოჩაღი ვარ,
კარგი ბიჭი.
ჯოჯოხეთის ბრძანებელი,
ნუ ვეძრახვის
ჩრევა ჩემი,
თუ ვინდა, რომ
აქ იხარო,
და იხარო
„იქ“ ედემი.
გვერდზე ნუ ხარ,
რას იბუტვი
მოიწიე ჩემსკენ ცოტა
და ბოლომდე წიკითხე
მოწერილი ჩემი ნოტა;
კარგად იცნობ
შენ ჩემბერონს
მელანდება,
სიზმრათ ძილში,
ჩანგალიც კი ვაგეყრია
საბოლიზო მის ნაწილში...
დღეს იქით
არ ვახედო,
არ ახსენო მის სახელი,
მე შენ გირჩევ
ღმერთი თუ მრწამს

და ბიჭი ვარ
მე კახელი,
არ დახატო,
არც დასწერო
მაზე ცული
თუ ვახუროვს
ტრატაროსის
მძიმე ქული,
მულამ აქე
და აღიდე,
და არც მერტი,
თუ არ გინდა
თავში მოგვხვედს
მოლოჩილი მისი კეტრი.
არ ვასწოვო
მის შესებ
„მავერ ავტიაცია“,
ან რას ერჩი
მეტად კარგი,
„ედემლომატი“ კაცია,
უყვარს თავის სამშობლო
და წერილი ნაცია;
ამას მოწმობს
საბუთები არა ერთი,
ესლა ჩინელი
ესმარება შეეწია
„ლორდია“ ღმერთი.
რა უყოთ, რომ
არ მოსწონს
მას საბუთოთა კავშირი

ვაფიცებოც „ჩააქრო“
გაამვირა ნახშირი,
ან რომ უყვარს
სხიოს... სინება“,
პარლამენტში გამულმებით
ბოლშევიზმის გინება,
და ამ ქვეყნად
ყველაფრის აქვს
მას ნება
შენგან კი
სულ ცოტა ეწყინება.
ასეთია, ძმობ, მისი
საბუთები „თერია“
და ყოველთვის დაუჯერე
რომ თრჯერ ორი, ორია,
თორემ გაწყრება, იცოდე
მულამ მზათა
ყავს ჯორია...
ვახუროთხილდი, დიდკავი
„მისი კონსტრუქცია“.
ნუ გგონია
შენ ის მულამ
უზრდელი, და ტუტუცია.
ამას გეწერ, აასრულე,
შენზე კარგი
ჩვენში არ მგეფულება,
და თუ არა, სამუდამოთ
დაიორვევა
ჩვენი ხელშეკრულება.

გრა.

რაციონალიზაცია

(გურული სცენა)

დეიჯცა შენი ჰირომე ქვეყანა და აგია! ბიჭო რავა ამი-
სანა წახთნის ღღეი ჩემის მტერს დაღად რავარც ჩვენ გვა-
ღდა.

ოი ღმერთო ამოაგდე იმის ოჯახი ვინცა აი „ბალ-
შეიკები“ შეიყვანა ჩვენს ქვეყანაში.

ბიჭო რავა გინახავს ამფერი ამბავი?

ჯერ იყო და სანამ პარიატკაში მევილოდენ სულ
ტყავი გაამტერს ჩვენ დიდკაცობას; მერე მეიგონეს სულ
„საკავაშენიე“! მერე იყო და არცერთი წარჩინებულ აზ-
ნოლორი არ დააყენეს ამ ქვეყანაზე. აიღარ ავი აგებურეს და
ხმაიც კი წარათვეს საბუთო.

თუმცა ხმაი ისეც წამოიღო ქონდათ „ბოლშეიკების“
შიშით და გარეთ ველო გამოიდინე.

ყველა ამას, რომ თავი დაეხებოთ ბოშო ახლა შემოი-
ღესრაცა ჯანდაბა „პრაწოთვაცია აპრატ“. უარეს დღეს
აყრინე ქვეყანა. იქინე თბილის ქალაქში, რაცხა ზაყრია-
ყონი ყოვლიდა უჩრეთდინის და ამ უჩრეთდინის ვინცა
ღურებულა ყოლიდა იმფერი, რომე მტერის ოჯახში შევიდა.

ამას გეგოვოდო, რომე წამუა თურმე აი ღურებულა, დიე-
ცემა რაცხა უჩრეთდინის და შევ დღეს აყენეს იყოფრო-
ბას. მერე ბოშო გამუა იქიდან და სწორავს ვაგურებში იმ-
ხელა სტრიატებს, რომე ჯაჯიკია მობარუნდება ზღად.
აქიო და „რუქიმკობია“ არიო, ქვეყანა ისეება „ბრუნ-
ჯებტი“ ირღვევაო და რაეცია...
თუმცა ბოშო პაუე შეწყენილი ქიეყავი ამ ბოლშეი-
კებზე მარა ახლა ისე შემიყვარდა ამ „ბრუნჯებით“, რომე
რა ვთხოზო.

ამას წინად გამოაცხადეს „არაგინ დაზოგოთ და
„ბრიუჯენტით“ იცხოვროთ“. მეც ეს მინდოდა; დლოძხე

ჩემს ეფიშელას კოსანდილას, ივანიკას, ყავდამას და ჟო-
ხარი ბრუნჯეტის შედგენის შესახებ ამბავი.

ეფიშელამ პაუეი ქი ვაცასათა, მარა ძალით დევითან-
ხნიე, და დაეადექით ერთ აზრზე, რომ საჭიროა „ბრუნ-
ჯებტი“. (კოსანდილამ და ივანიკამ თავი შეიკავა) ბოლოს
შეეადღინეთ „ბრუნჯები“ ყოლისფერის დაზოგვით. ჩემი
ეფიშელა ავარდა დაგარდა და მიიხარა: შე საწყალო ყოის-
რა ნავით რომ არ გევაქ შეტანალი „ბრუნჯებტი“! მაგი რა-
ფერიოთ.

ოი შენი გამომცემელი დენინათა საცხა, შენ კისერ
მოსატეხო, ნავით ხომ დასერის „ბრუნჯებს“ და მიტომ
დავებოე მეუქი. ერთი კი ვადმომისტქინა და მოყვა წი-
ლაღობილას: „სიფჩქას ფული უნდა“, „იცვის კახა არა აქო
ფული უნდა ჰქად და ლობიას“.

ოი შენ ამოჯამბაღი ღობიამ თეალები შენ ქვეყნის სამო-
წყალო შეს! რავა ვაგურში არ წერიდა თუ არ გეყოს თა-
ფერი არ დაზოგო. მეც არ დაზოგოე და ქი ვეკრავ არც
მაჩემი და მოვაცემებ სამზოდს.

ოი შენ გადგებარუნდა კაცალი გული რავა შენ მო-
კალი აი მტეროი ქალი. მაჩვის და მგლების სახორცეთ მეი-
ქეტი შენ თვარა მე ვჯავრი მჭერიო. რავაც იქნა მე ჩემი გე-
ქეტიანე ახლა „პრაწოთვაცია“ მინდოდა დემეწყუო ამ ამა-
ხა მიედენ ჩემს მეზობელ ესეკელეს ბიჭინს ნამეინშიაკ-
რია ბატონო! შეეცითხე რა იყო ავი ფაცია რაღაც
არის მეთქი. მივედი თუ არა მოუშუა არღანს და ქი გამა-
ანძმადია თავი: „რავა აქამდი თუ მაგი არ იცოდე ქურში
ხომ არ იყავო“. ეს არის რაკიონალიციოთ და ნინზავს
„ჩვენს ქვეყნის ზედმეტ სმიდღერეს და ქინებას ბალშეი-
კები ზღადი ვადაყრინო; მუშებს დიეთხოვენ და ვაჭურებს

კალი სარკის წინ

კლუხანოვის გაფხირი.

ნეტავ ვიცოდე თუ შემხედვება
 მე კარგი ქმარი?
 როგორც კი მხედავთ
 ქე ვარ აწი გასათხოვარი.

ვიწრა ტანი მაქვს? ლერწმი ვარ!
 ამონატყორცნი;
 ამ სიცივეში მს! ჩემ ღუშკას
 როგორ ჩაეკოცნი?

კოტა სახეზე „იაშები“
 შირლიდავენ მარა,
 ზედ ლორივანი მოვაყარო
 ისიც კი ემარა.

ვიცი, ჩემ გაფხის ვეუსისა ვარ,
 სულ მაკვირდება,
 როს მანქანასთან ის ბეჭდვის დროს
 გაპრდს მომივადება.

მთელი საათი ხანაც ორი
 არ მომიკლდება,
 მაგრამ დასწყევლოს ღმერთმა, პუდრი
 სახეს სცილდება.
 მომწყინდა შრომა დამეფარა,
 მე მინდა მარი,
 გაფხე, თან სპეცი, ბიუროკრატ
 პირ-მოდიმპირი.

შიღის სარკესთან უნდა
 შიღის სარკესთან უნდა ნახოს
 როგორ უხდება,
 ტრუსის მიტანა ტუჩთან, როცა
 მას მოუხდება.

პირველი მოქალაქე: როდის ვედირსებთი, რომ თავისუფლად
 გავიაროთ ქუჩაზე.

მეორე მოქალაქე: ფრთხილად თორემ ხომ უყურებ ამოდენა
 ქვების გრთვისა..

გაიღიმა და მიღიმარ ბაგეს
 ის დაეჯახა,
 თავს კედლის სარკე, რომ დაემსხვრა
 მაშინდა ნახა.

რომ ცხვირმა თურმე შეუშალა
 რუბეტეცია,
 დაღონდა მწარედ გულ ნალველი
 რომ დაექცია.

შიზღინსკი ბოშა.

დააყენებენ მათ ადგილზეო. დედა! დედა! რაფერ მომწინთო
 ცუცხლი და მივაყოლე ვაი შენს პატრონს, უბედურის შენ
 შენ ქვეყნის გლახებ მეგონა რაცხა იციოდ მეთქი. რომ წა-
 გიხუტებია მაგი ცხვირი გომის მოსასვით და წაგუტლებია მა-
 გი ენა ნაბეღლავის მარასავით, რავა ბალშეიკები შენ გა-
 დაფიყრის რამეს, შენ ეფოიეს გლახებ? ეგება იმიზა უფშე-
 ტენ მსიცი, რომე საბუკოში პაწიე უკაცრავად დაერჩით და
 ვერ გაგიყვანენ?

ზღვაში უნდა გადაყარონ გორის ფულიო. რავა რაც
 გადაყარეთ და წილით აქედან აღარ გეყოფინებ? ეგება კი-
 დომ დიჭრობ რამეს გაუტზაზინენ შენს მენშოიკებს საზ-
 ლავარგოთთ ერისთავის მწევიარითო, რომ დადიენ გამო-
 წანწულილი შიშვილიდან?

— არა თუ შენ იცი მე რას მეციოხებოთ.
 — შენ გლახა როცება და სინცრუე კი იციო სხვაი სი-
 ცუეთ თვარა, რომ იძახით ჯორღანია მუა და ჯარის მიეყვანს
 ანგელსკი კარბებითო, სათაა მერე, აგერ ექვსი წელიწადი
 შეუსრულდათ უკვე ბალშეიკებს და თქვენ მაინც იძახით
 ჯუშათის ფოცხებრითო და სუფსის ყვავსავითო,მუა,

მუა—ო. რივხა არ შევიდა ჩემო ბიძია თუ კი მოსსველი
 პირი აქ?!

ახლა კი მიხედა რაც ყოვილა აი „პრაწიოვაცია“ აღ-
 ბად ზღვაში შენისანა ხალხი უნდა გადაყარონ, რომ ასე
 ვაგეუა კულდი. ასე არ თქუა ჩვენმა თაფეგდომარემ, რომეო
 გასაბჭოების მეშვიდე წლის თავზე ჩვენი
 ქვეყანა ყოველმხრივ უნდა დასრულდეს და გასუ-
 ფთავდესო? თუ კიანა იგი შენი მენშოიკებო ბიძია რავა, რეი
 ზა უკან არ წაყვიე, რომ წაბრძანდენ. ერთი შენც ნახვდი
 სერიო, რომ გამოიგინებოდა კუტი შიშვილით.

შენი ისე ჩამოგდ ენა მუცელში, რომ მეშინია ბალ-
 შეიკი ყოვილხარო—მიიხრა.

— შენ გლახა შენზე ბალშეიკი კი ვარ და ღენერა-
 ლიცი წამობანდი ახლა აგერ მიტინგზე და იქანაი ვერ-
 ყვინდი გინ უნდა გადაყარონ ზღვაში.

შენ ჩემო ბიძია პაწე ქუთით იყავი კულუმბურითო
 რომ იყურებდი თვარა იგი ღურბელა ჩვენშიც გამეიარს ერ-
 ჯელავი იქნება და მაშინ ნახვ შენ ვის წილებს იგი ზღვაში.
 ანგელსკი.

გლეხის ნაამბოვი

ნათელის სადგურზე ჩამოვიდეთ. ხურჯინი გვერდით მივიდგი და ამხანავს ვათვლიერებდი, რათა ერთად წავსულიყავით ქალაქში. უცხად მივიხედე და ჩემი ხურჯინი ვილაცხს მიჰქონდა. გამოუდევქ. დავაწვი ვაგონებში, მაგრამ მან რევოლვერი მომიშვირა და შემინებული უკან გამოვიქე ყარაულის დასახებულად. ყარაულს ვინტოკვა ეკიდა. პატრონებაში ერთყა და აღხვიანი სვირინობა ბაქანზე.

- ამხანავო! ჩქარა, თუ ძმხარი, გამძარცვეს.
- მეგრ მე რა უყო?
- წამო, კაცი ჩემი ჭინება სულ იმან წაიღო.
- არა მკალიან?
- რას ავეთებ?
- ვყარაულობ!
- რას ჰყარაულობ?
- რა ვიცი რას ვყარაულობ!
- როგორ თუ არ იცი: იქნება ის მიაქვით ქურდებს, რასაც შენა ჰყარაულობ, არ უნდა იცოდე!
- მე მითხრეს აი აქ იყავიო, აქედან ფეხსაც ვერ მოვიცვლი.

- მილიციელი მიინც არავინ არის?
- როგორ არ არის. რუსთველის პროსპექტზე არიან.

სანამ ჩვენ ლაბარკს გავათავებდით, ქურდი აღბად უკვე ნაქურდლის შექმნასც მოასწრებდა და მონელბანასაც, რაღათ უნდა წავსულიყავ რუსთველის პროსპექტზე მილიციელის საძებნელად! წავედი ქალაქში ცარიელი. ერთადერთი საქულაჯე შალი, რომელიც ხელში მეჭირა, შემძრა ნუგუშად.

სირაჩხანას რა ჩაცვდი და მიხვეულ-მოხვეულებში გაგები; ვილაც კინტო მოვიდა ჩემთან და მითხრა:

- ძია საათი არ გინდა? კვი საათი მოგაცილო.
- რა ეგშაჯად მინდა საათი! უთხარი გაბრაზებით და განვიგრობე გზა. ამდროს მეორე კინტო წამომეწია და მკითხა:
- ძია, რას გუებუნებოდა ის კაცი?
- საათს მასყიდებდა.—უთხარი მე.
- მომარბიე იმ კაცთან და სადალალოს მოგცემ.— მითხრა მან.

ვიფიქრე, ეს ზარალი მოვიდა და მოდი ამ დალალო-ზაში მიინც ავიღებ რასმე მეთქი და დავთანხმდი. მათ წამიყვანეს ვიწრო ქუჩებისაკენ და გზაში ვაქრობდნენ, თან მეკითხებოდნენ, მეც „ვიარბებდი“. ბოლოს მიმიყვანეს მიყრუებულ ალაგს და რაღაცენარად საქულაჯე ხელიდან გამომაცალეს და გაჭრენ. შეწუხებული აქეთ ვეცი, იქით ვეცი და ახლო ვერაგინა ვნახე მეშველი.

ბოლოს ერთი კაცი შემხვდა, ვკითხე მილიციელი სადა დგას მეთქი და იმანაც ასე მიპასუხა რუსთველის პროსპექტზეო.

— კაცი, რა ღმერთი გასწყრომიათ, რაღა სულ იმ რუსთველის პროსპექტზე დგანან?!

— იმიტომ, რომ რუსთველის პროსპექტს ისე უხედება მილიციელის დგობა, როგორც თვით მილიციელს წითელი ჯიხი, ისინი რა იქ არ იდგნენ „წითელ ჯიხს ვილა აიშვიერსო.

დაღონებული და დამძარბული მივედი ჩემს მოყვარესთან.

მიხორა, წამიყვა, სად გაძარცვესო. მეც წამოვიყვანე, სწორედ მაშინ დიდი თოვლი იყო. ქალს გარედ აღარ გავსვლებოდა. ყველა კუთხეებში ახალგაზრდა ბიჭები იდგნენ და ესროდენ გამველვ გოგონებს. ერთ კუთხეში მილიციელებსაც დღეგოგონებთან გუნდები და ელოდდენ ქალს. უცხად ფანჯარაში გამოჩნდა ქალის სახე. მილიციელმა მოჰკრა თუ არა თვალი, სთხოიშა და კარგად დავუნდავებულ თოვლს მუშა შეიფხენებდა. ფანჯარა და ქალის სახე უნდა შემეცოდებოდა, მაგრამ ამ დროს მეც მომხვდა ტყვიისავით მწვევე გუნდა შიგ ყურის ძირში და დავრეტანდი წაქეცვას ვაპირებდი, მაგრამ მოყვარემ ყურის ექიმთან ამბულატორიაში წამიყვანა. შევედით. ჩემამდელ სხვა გამიწავა.

— აქეთ მოხიდე, იქით მოხიდე—უთხრა ექიმმა: ავადყოფმაც მიიხედ-მოიხედ და:

— სხვა არაფერი.—უთხრა ექიმმა: აი ამ „პარაშოკი“ მიიღებ.—დაუმტა ბოლოს მან. ავადყოფი დედა და რაღაცა უნდა ეკითხა ექიმისათვის, მაგრამ ექიმი უკვე სხვასა მსინჯავდა. რის გამოც ვედარაფერი ჰკითხა და ექვიან— გაურკვეველი წავიდა. მეც ასე უცხად გამსინჯა და რაღაც ფუნდელი გამომიწერა.

- უკაცრავად, ხვალე მოვიდე?—ვკითხე ექიმს.
- თქვენი ნება არ არის?
- როგორ ჩემი ნება...
- მობრძანდით, მობრძანდით—მითხრა ექიმმა და ახლა სხვას დაუწყო უკვე სინჯვა.

მეორე დღესაც მივედი და, წინა დღეს რომ ჩემზე წინ კაცი გასინჯა, რომელსაც „პარაშოკი“ გამოუწერა მისიღებდა, იმისი ცოლი მოვიდა.

- ბატონო ექიმო, კაცი მოიწამლა თქვენი გამოწერილი „პარაშოკით“.
- როგორ მოიწამლებოდა „პარაშოკით“, რას ამბობხ უთხრა ექიმმა.

- ისე, ბატონო, რომ თქვენი გამოწერილი ყურის „პარაშოკი“ ენაზე დაიყარა და მიიღო.
- ენაზე რათ იყრიდა ყურის წამალს..
- მაშ როგორ უნდა შეიღო, თქვენ არ უბრძანეთ მიიღო?..

ამის გამოგონეს შიშისავან ყური მომორჩა. ავდექი და გამოვიპარე. ქალაქიდანაც წამოველ სოფელში და ვადე-წყვიტე აღარასოდეს აღარ ჩამოვიდე მანდ. მშვიდობით ბრძანდებოდეთ!

ტვილისის მონადირეები

როცა ზამთრობით თოვლი თოვლს მისდევს ზეგით, შეაგები ფეხზე ღდებიან მამინ ტვილისის მონადირენი ყველა სასპორტოთ ემზადებიან.

სადებიან დილით გუნდათ თუ გგფუფად ყველა საომრად დაიყოფიან და რონოდებში შეხედებით ძალღებს და მათ პატრონებს ყველა თოვლიანს.

აქ არის კოცა „როკი“-თ რჩეულით გიგი სეტრით და ლვერიაკით ფენს აწკაპუნებს ყველას აწუხებს ანიდორებით და ლამაზაით.

„მივირს რათ მოვყავით „ჯიპსის“ თუ „ლონდა“ ათასი მოვკლათ შოიტანს „როკი“ ვერ შემედრება ძალღის გაწრინებაში პაქუ, გაიოზ, პაოლო, კოკი.

ორბელიანი უკვე მოვკალი მსურს გაეფასო ან პაქუს „ლონდა“ მას მივყოლო „აბრეკ“, „ამირან“ „დღში“ ლამაზი ვით ჯიოკანდა.

„როკი“ ხომ ყველა ძალღებსა სჯობნის ყნოსვა აქვს იმას მუღად მართალი პავლეუსკის ფურჩე „ჯიოს“ კული მოსჭრას და გააწუქოს ვით ფორთოხალი.

მიმოხილვა

ამადელი, ლაღე, ლაღე გინდა დღეს და გინდა ხვალე. ტვინში რაღაც მილიტენტებს მზე კისერში გეხეხხვალე.

არც ბუხარი და არც შეშა (მაშა ლებრთმა გაეაშეშა) არც ლეღი და არც ზეწარი, თვითონ შენ ხარ უმეცარი.

ლილა-ხანა, ყავა-ხანა, ჰარამ-ხანა, ჰაშაშა-ხანა, სირაჯ-ხანა, ჯაბა-ხანა, დურუჯი და „დრაბა-ხანა“.

ღღღღა ია, უა საღ მოზვეერი და საღ ფურტი

ბრაზობს ქიქიო გოგბერძიქ და ვალოდი ფიქრში გართული კობალოცეკი დაღღღა ისე ვეღარ მონახა სიტყვა ქართული.

ხუტულაშვილი ჩუმად იცინის მას იმეღათ ყავს „აბრეკ“, „ლოლტა“ მეგერელს ლავამი ამოვიღო პირში როდის იქნება მათი ნეტა.

ფიქრობს მიცა ფანცხავე შოლოდ „ალმა“ ავიღ ყავს ის ქალთა სქესი „როკის“ სისხლი აქვს—ასე ამბობენ იგი ლამაზი და უცეთესი.

ბერელაშვილი თავს იქნევს მწარედ მას გვერდში უწევს მოხუცი „ჯიპის“ ეტყვის „რა გიყო დამიძებუნდი ვი! სირცხვილო გგოზს „არმაისი“.

ამ საუბარში, ისევე გუგუნებს და ორთქლმავალი შორს მიდის შორსა დამძიმებული მრავალ გზაგერებით მიუახლოვდა ის საღღურ წორსა.

დაწყვილდენ, ძალღთან ბარგი ბარხანიო ყველანი უცებ ფეხზე ღდებიან მცირე გზა აქვენ ფეხით სავალი საღაც ხოხბები ეგულეზიან.

ერთმა ათი კრა და ათმავრით ვინ სულ ვერ მოკლა და ვინაც ათი პაქუ სხვის მოკლულს გამოედევნა ასეა მისი წესი ადით.

ფიცავს მე მოვკალ ვითვე პაოლოს და მოწმით მოკავს „აბრეკ“, „ლონდა“, ბერელაშვილი თუმცა იცინის ამზობს ხოხობი მოკლული ქონდა.

ფანცხავეც თითქმის ამაროლებს—ეტყვის „პაქუს“ მე ვიცნობ ნაიორობაში საგარეჯოში მე რაც მოვკალი მან ჩიღღავა ჩუმად ჩანთაში.

იჩმა.

არც ტვინი მაქვს და არც კეუა საღ კიტრი და საღ შამფური!?

სტუდენტები და მთუზერი, „ურიტელი“ ჰონერო, დიაკონი მეთულუხე, მღვდელი მილიციონერი.

ბარძაყამდე მოკლე კამა მოშვლეპილი კისერ კვავი, წულში მეცა არ გამიშვა მომიჭირა მოსართავი!

ირიბო, ურუხობი, მომენმარე ერთი წუთი, თავზე წყალი გადაძარე (პორთეფლი მაქ სამი ფუთი).

ზაფხულია ტვინი მიღღღს ზამთარია მაინც ცხელა,

სახაზონი ფული ველავე „ვეღ მივიტ ტავლი დღლა“.

აბა დელი, დელი, დელა აღარ მარგებს შენი შველია, მაყურჯი და ჩემი თავი ხან მცივა და ხანაც მცენლა.

უფულობა რას მიჭეია? ოთერაში ქე შევცქერი, პარიკმანებო რათ გინდა?!? შეიტრუსე უღვაშ-წვერი!..

ნუშკავებ, არ მოგიცილი სულ რომ მირტყა თავში კეტრი მტკვარში უნდა გადაგარღვე მომიწია „ოჩერედი“.

ა. აბუსალთაინია

სახელგამის გათოვის განუყოფლობა

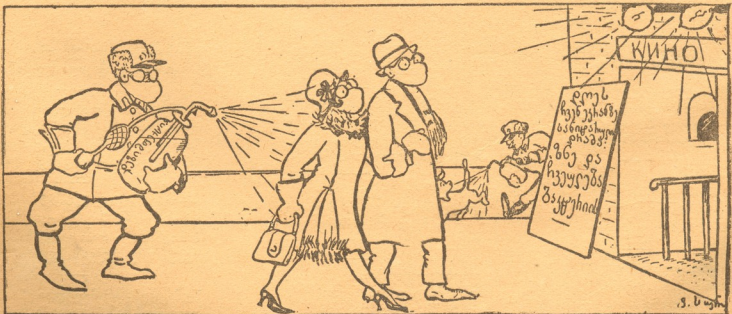

სახელგამის ვივისკებზე,
 დაიხარჯა ათასები,
 ეგონათ თუ მოგებდენ—
 რომ მოსტუდენ მით ხავებით.

გარეგნულად ღამაშაა
 მაღაზიაც არის ღიობი
 წიგნებიც უამრავი არის
 ვიტრინებზე გასაყიდი....

მაგრამ არცინ ეკარება,
 მიასნიკოვს გვერდზე ხედავთ,
 მუსტრები რომ დახევიან,
 ეს „სახელგამს“ აწევს ხედავთ...,

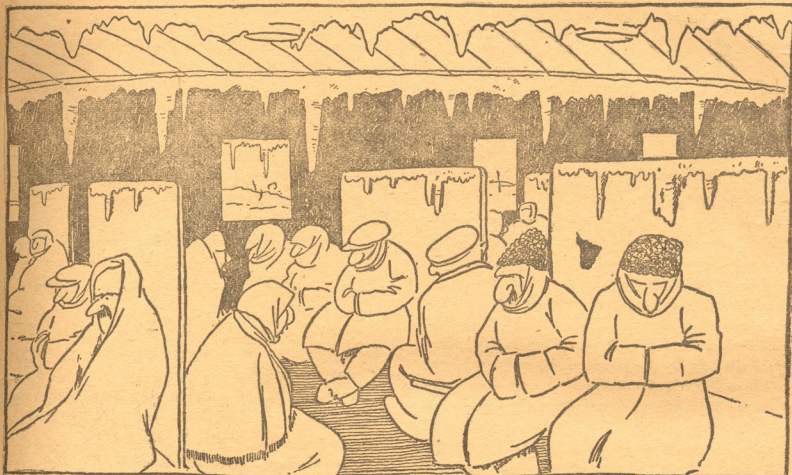
გ რ ი ვ ი

ვინაიდან მოქალაქენი არ ერიდებიან გრიბის სნეულდებას, ამიტომ „ტარტაროზის“ რედაქცია განაგრძობს ბრძოლას გრიბის წინააღმდეგ.

ოზურგეთის გაბარებული

საკვირველი საქმე არის
ამ ყინვებში ამ ზამთარში
რონოდებს, რომ არ ათბობენ
გვაცახებებს, გვცოცხა ქარში.

სიციფეა გათბობაზე
არვინ ფიქრობს არცინ ზრუნავს
ახ ვიცოთ ნეტავ მაინც
ამ საკითხს ვინ ამოსწურავს.

ორი ხულიგანი

1. ფეცკაც ჩემ სიყმეს და სინიდისს,
ცული ბიჭი ვარ... არა...
ხულიგანს კი მეძახიან—
ტაში-ტუში, ტარა-რა...
2. შეც ისე, ვით ჩემს ამხანაგს
მეძახიან ავარას...
მისთვის რომ ქუჩაში ჩხუბით
ვაშობ ტუში-ტარა-რას...

1. ხულიგანი ვარ მითომ რომ
დეღევიარ კაზინოში?
ლოტოში კარტებს ვიპარავ—
და ჩხუბს ვტეხავ კინოში?!
2. ხულიგნობა არის განა,
რომ მეზარება შრომა?
ზნელ ქუჩებში ქურდობისთვის
ფანჯარებში გადაძრომა?!

1. განა ეს ხულიგნობაა,—
რომ ქუჩაში ვღრიალებთ?
და, ვინც ხმას გაგვცემს, მაშინ—
ბებუთებს ვატრიალებთ?!
2. იმისთვის ვართ ავარები,
რომ ევერინ გვეკობნის სმაში?
ან რომელ მომღერალ არტისტს
ვერ ვჯობს ხრინწიან ხმაში?!

1. ხულიგნობა არის ის, რომ
შვიდ ცხოვრებას ვარღვევთ?!
თუ ენახეთ, არვის დაეინდობთ,
და ყველას დავარბევთ...
2. ხულიგნობაა, რომ მულამ
ვზივარ კამერაში?!
ვილაცას, რომ შევეუკუროთო,
ო, ესტუეი მე რაში?!

1. ხულიგნობა არის განა,
რომ სხვის ჯიბეში ცეფოთ ხელს?
მილიციაში ყოველ დღეს
ციკინებთ ჩვენს ახლებს...
2. ხულიგანი ვართ მითომ რომ
გზაში ქალებს ვეხლებით?.

1. ხულიგნობაა განა, რომ
მილიციელს ვურბით?..
ზოგი პოეტივით, ღვინის,
არა გვეყოფნის რუმბით?!
2. ხულიგნობაა სადღურზე
სხვისი ბარგის პარვა?
ან და კლუბში, უბილეთით,
ჩუმით შემოპარვა?!
- ერთად. ძმაო ვასო, ძმაო სეღრაკ,
გვეყო აქ რაცა ვსთქვიეთ,
თორემ დამსწრეთ მოეწყინათ
თავს გაგვიტენენ ქვით...
წამო, და ამ გამსახილანს,
როცა გავალთ ვარედ...
ჯოგი კილდე ბეგერს ავადტირებთ
აქ დამსწრეებს მწარედ...
წამო, თორემ ხულიგნებს
არაივინ დაგვოცავს...
შეხედ, მილიციელ,
ო, ანეთ მოიცოცავს...

„სუფ-სარქისის ზაფხაპეზი“

(ჩამილიოკიანთ იავორას პრიკლიუჩენია)

— აი ჩემი ცოდო ბაროს, ვინც რომ ეს ვსოტოში ეყენის რაგვარაგია მიიგონა და ამ ჩვენ დღედაცაჲს ტინინის პერეანოტი გაუტკეთა! ვა. ქრისტიანო, ვეღარ გამიგია მე ვაგვეფიდი, თუ ქვეყანა საცივითთ ვაღიქვცა? ვასცა ნაინტერეს სადგული-გული სამქე რომ გქონდეს, დღედაცათან ვეღარ დაგლოაპარანია, — იმტოლი იჩალიშებენ, რომ ბოლოს აჭიას ქალების რაგენაპარაგიაზე ჩამაგდებენ და ბტყელ ბტყელ რეჩებით ზაჰლას წაიღებენ:

— თუო ეხლა „მუქსკი“ და „უნესკი“ მისპო და რაგენარაგენი გაებნდით, ეხლა ქალებიც იმას აეითებენ, რასაც მამაქაქებია — სლუებ, არჩენებო, ვასპიტანია, რამე—ყველაფერიში ურანეტი გვიყვესო...

ამ ბემურაზმა კეკემაც კაქკაქივით ნაიზუსტათ ვაიზუპრია ის სტყევები და იმტოლი იჭივან, სანამ ჩემი უფროსი ქალი მარუსაც არ ამიკუნცრუკა. ჰუსურში სამქე იმით გათავდა რომა სახლო უსაყდროთ და უხლოლოჩინოთ შვილი-შვილი შამამიყანეს, მარუსა გაუთხოვრათ დაქვერევიდა და კეკემაც „უნესკების და მუსკეების“ გაერთიანებაზე ლაპარაკს თავი დაანება... მხლავ, რაღა დროს? თან სარგებელი ვასწორებულა და წამხდარ სამქეს ვეღარ ეშველებია!

სულ-ქვეშ რო ვთქოთ, მეც კი მინათობა მიმიძღვის და აბრაზანში ვეღარავის ვამტყუნფუ! ახარ შე დარდაყო ჩემო თავო, რატო არ ჩაიფიქრდი, რაზუმენია არა ჰქენი: სუფსარქისი რუსულ „მამაიჭენოს“ ვეცუენა? არა რომ აქ რაღაცა ჰიმილობაზობა იყო, კარს რას უღებდი, იმ გოგოსთან მარტო რას უშვებდი, ანეელოზმა თავისი გზა თითონ არ უნდა იკოდებ?

ჰოო, მე სულ დამავიწყდა, რომ შენ ამ სამქისა ჯერ არაფერი გცოდნია! თავიდან გეტყვი, კრილოსანივით ჩავთვლიო. დასამალი რაღა მაქვს?—სულ ერთია, ოკოტენი სული რაზბორის იზამს და ქვეყანა გაიგებს: ის ჰაკარაკი გენუო ვაგთოში ჩააგდებს.

ყველაფერი წუმბიდან დიწყო რაღა! ნუ, სახლოში ქალებს წუმს როგორ დაუსლბო? ვაჭარი კაცი ვარ, წუმბი და სუფსარქისობა მწამს, მუდამ თვლითო დიდებულო, შვანბადას სახელზე კელეტრებებს ვინებთ, სლოგომ, რაც სულის საქმეა, ყველაფერი მწამს... შენებთან, რომაო—შენ პრასპაყდენით ქართველი ხარ და სუფსარქისი და სულ-გეტუქი არა შენი საქმეა, შენ იოვანე სათლისმცემელი და მიქელ-ვაბრელი უნდა გწამდესო! ვადაყარე! მე მაგისთანა ნაიცილობის ბატები არა მწამს! მე თბილისელი ღრავ-დანიანი ვარ, კუმეწი კაცი მევიან, მეწმანცეი უპრაავიო დღასნათ ვიყავი ათადან-ბაბადან დარჩენილ ადათებს დიდ პაიტიდ და უყაყენიებით ვასრულებდი, რის ქართველი, რის უტეა? სიზმარმა და სუფსარქისმა ეგერი იქცა? მაგარ რას მოვიფიქრებდი თუ ეს მიწა-გასახეთი, ახლომდებენში ვაბრელი მარუსაც სუფსარქისობას აპყებოდა და წუმს შიანბადა?...
შარხან, სუფსარქისობას მთელი კვირა შიგერი იყო: სადილს მოვიტანთ, ყველანი ვკვამთ, ის კი ზის,—პირში არაფერს უშვებს. ეგებნებ:

— გოგო, მარუს, კვამ შეილით, რა კაპიში წაგკერია, ბაღუნე ხომ არაფერი შეგეყარა?

— არა პაპაჯან. ამიტოვი არა მაქვსო...
თურმე წუმს არ ინახამს?!

სუფსარქისობა დამეს ვეცის-კვერა გამოუტყვია და ქოსმენით მარლით ვამძღარა, რა არი სიზმარსა ენახა მო და ვინც რომ ჩემი გეძლია, სუფსარქისი მამიგზავნის, წყალს დამალეგინებს და ზაოჩინ აბრუქენას მიზამსო.

მეორე დღეს, ზაქუსკაზე რო ვსებედავოთ, ეს გოგო მე და კეკეს ურტყვით გვეგნება თუ

— მოსადარი რა არი, რაც რომ გულში მქონდა, ამიო სრულდა და თქვენც იკოდეთ, რომ წუხელ ჩემთან სპალნაში იყო, პრილაყენიაც გამიკეთა და იმის მეტი არავინ მინდია.

— რას ამოვ გოგო, ვინ იყო, ვინ ვაგიკეთა?
— თულუჩნიანთ იოსებამო.

— მეც შენთან, სპალნაში როგორ ვაბედა შუალამისას?..

ეტყობა ძალიან ვაებრაზდი რაღა, გულში ფინთ პრეტუსტეგით ამეზალა და თვალები დავებრიაღე. მარუსა შეშინებული მებნება:

— პაპაჯან, წუმბი შეინახე და სიზმარში ენახო. ისა და სუფსარქისი აკოშვიდან ვაგმომპყრეო, სუფსარქისი კედელთან დაღვა და უთხრა:

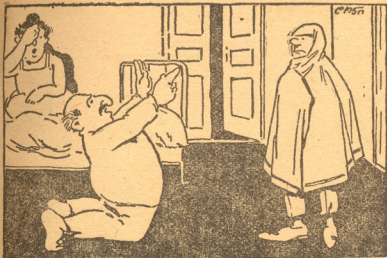
— იოსებ, მიდი, ნუ გეწმინან, საბანი ვადაჰხადე და წყალი დაალეგინეო, ჰამაც უთხარი, რომ ყისმათის დავთარში თქვენ-სახელი უფე ჩაგდებულია და ხვალეც მავის მამა თუ არ დამიძებნებ და თავისი ნებით არ მოვთხოვებს, დაითარსებთო. მე ხვალ ისევ მოვალ და ვაგვეფო. იმანაც ჯერ საბანი ვადამხადა, წყალი მამაწოდა და პრედლაყენა ნენათ გამიკეთაო. ეხლა, დღეცე დაღუბენ და შენი საგლასა მოგვეცი, თორემ როგორც სუფსარქისმა თქო, დავინავსებთო,—შენებურათ სტარი ზაკალებს კი ნუ დიწყებ, ეხლა ყველაფერი პრასტოვით კეთდება, მე ქალის რაგენარაგია ნენას მამდღეს უშწერთაც ვაგთხოვდე, ჰამა შენი ხათრა მაქვსო.

— ვა ეს რო მითხრა, პირდაპირ ისე ვაგებრაზდი, რომ აობოლია ბურთივით შეგები და დავეცი. მეტეტი-მაკოტლო გოგო ხარ, თავიში ჰქეა არა ვაქვს? იმ ჰარამზადას სახლო როგორ შამოუშეფე? ძალიანო რომ სულენტია, სულენტი შენ მამა აბრაშის ბატკანი ხომ არა გგონია? ჯერ ნახე, ჩისტაკ იყოს, ისე ვაძოაპანტურებენ რომ პანტურისანიო კუქუნჯანი ჩაუდრინანა—ფინთის ეინევა, პაყარია, სატიგოზე მტრებებს ვაგრინდა. ჩარულის ყელდებზე რამეებსა სწერდა; ეხლაც ულვაშები ვაუპარსია, ტრიატებში თამაშობა, ზამთარში უქული დიდის, ჰამაც იძახიან, ფუტურსტონა!—ბატო არა სწამს და ჯვარი—მაგას სუფსარქისი როგორ მიეკარებოდა მეთქი მაგ ლუპუსტაცას?

ერთი სიტყვით, ცივი ბტკაზი დავარტყე... ის გოგო ატირდა და იძახის:

— მე არაფერი ვიციო, ამაღამ სუფსარქისი კდეც მოვა და თუ იმის სიტყვა არ შევასრულეთ ფინთ სამქეს ვეიზამსო. დიხურა შლაჰკა და სადილც ვავარდა.

იმ დამეს, მარუსა სტალიოში ვამოვიყვანეთ, ვთქვით თუ კაცნი ვართ, გუწმინელი პეჩარეგით სიზმარი არ ვაუმეორებს და არ შემიდესო. მე და კეკე იმის სპალნაში დავწყეთო.

„უაღავე, გვიხავეს. ერთიც ენახოთ, აკოშაში რა-
ლაცა ჭრილი გავიგონე, თვალები გავაჭკიტე. გულმა ში-
ნისნებით დილიდითო დღეკრა: აკოშა ვილი და პუპუშ,
ვილაკი, თავიდან-ბოლომდე თეთრ ჩაღარში გახვეული
ოთახში შემოვიდა. მე გავიტრუნე, კეკე ხვრინამს. მინდა
დავიყვირო, ხმა ვერ ამამილია, ციკმა ოფლმა დაძახსა და
ჰამეც ნაპალზე რალაც სხვანაირი სისველეც ვიგრძენი. ეს
თერიო კაცი ჩემსკენ მოდის, ანგელოზის პახოტკა აქვს—
ნამდელი სუფსარქისია რალა! მოვიდა, საბანი გადახმდა,
ხელს მივაკუნენებს და თან მეზენბა:

— ჰაი, მარუს, პირობაზე როგორა ხარ, მამაშენი საღ-
ლასნია?

მე ენა ჩამვივარდა ჰამა ჩრეშმერნი შიშისნით რალაცა
ბმოვილტულულე. ისიც ჯერ გაჩუმდა. მერე კი რუსულათ
მზაოჩენლო დაიწყო:

— ოა ნაშუ, იეე ესე, ნა ნესებე... ნუ შეგეშინდება მე
სუფსარქისი ვარ, გული მაბრუნეო.

კეკე გამოიღვიძა, წამოხვტით, პირჯვარის ვიწერით და
ვიპეწებ:

— შენი ნაფებურების მკოცნელი ვარ, შენი მადლისა
და მურაზის ჭირიბე, ჩვენზე ავი თვლით ნუ იქნები და რა
საცა მოხვ, მომცემი ვართ...

— მწოვა ნი ბალტი ბარან ვალავა, თუ ხვალეე იოსე-
ბასივის არ მოგიბოვებია მარუსა და ჰამაც კაი მზითვი ნა-
ტარაუს. ო არ დაგიბეტიკებია, სახლში ხორეულა გავიჩნდე
ბაო. ეხლა კი მიბზარი მარუსა სად არისო.

— აი, იმ ოთახშია, სუფსარქისოჯან, შიდი, შენი პირ-
ჯვარი დასწორე, რაც რომ გიჭკვია, ბესარტკისლოვანთ შა-
ვასტორღე მეთოქ... შავიდა. და კარები მოხვარა.

მე და კეკე დიდხანს ვაქვევებული ვიყავი. ბოლოს
პირჯვარის წერა და ლოცვები მოვეყვით. მერე ავდექით
და წმინდა სანთლები ავანთეთ, საქმელი ავაბოლოეთ. სუფ-
სარქის ენაიმოვებო. ცილდით, მარუსასნით როდის გა-
მოვა, რომა შავიდეთ და ფეხატლენები უთხრათ.

ბან ჩუნის?... შუალამე გადავიდა. სუფსარქისი მინც
არა სჩანს. მარუსას ოთახიდანაც მზა არ გამოდის. ბოლოს
კეკე მეზენბა:

— არ იცი ჰაა, რომ ანგელოზი ნვეილიმი რამეა? ყვე-
ლადვის ხომ ჩვენ არ გავჩვენებდა? წუმის საქმეზე იყო,
რაც რომ ბედი იყო ვითორა და ისჩენულტი ქნა რალა, ვე-
ნცალოც იმის მაღლსა და ძალას...

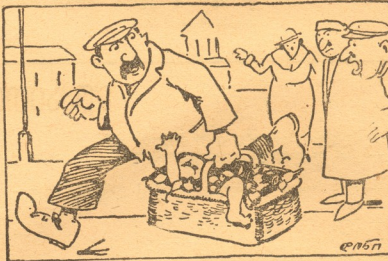
წამოდი შავიდეთ, მარუსასთან...
კარები შავიდეთ და სანთელი შავანათეთ.

ვა, ეე, ვა, ნულა მოტყევენივ, ეხლაც გულის რაზო-
რენია მადის, ზრაზხსენით ეპილბრესკე პრიპადკა მემბარ-
თება, ჩემი სირცხვილის სოკში ყურმისავით ეიბარშები!..
იცი რა ენახეთ? თურმე რის სუფსარქისი, რის ანგელოზი.
ის აკოშკიდან შამოსული თეთრ ჩარსავებიანი პრივიდ-
ნია, ეს რაზბონიკი, გულუხნიანი ოოსება არა ყოფილა?

თურმე იმასა და მარუსას მოლაპარაკება ჰქონით,
რომ ასეთი შტუკით მე საღლასნი გამხადინ და რახან პარ-
ფით მოვეჩვენე და მაიმბითა ყველაფერი დაუჯერე. შასუ-
ლა და ამ გოგოსთან აღბენითა ლახკოვი ბესენსენებში
ჩავარდნლა! ერთი დიდმურათ დავიღრილოე და მივედი-
ვარ. იმან წამოხტა და ღია აკოშკიდან პირდაპირ ქუჩაში
ისკუბა. ფესაცმელები და პრასტინები იქ დარჩა.

— ჰაი, შე რაზბონიკო, აფერისტო, შენ გგონია ვადა-
მირჩები? სადაც დავიკერე, კალშუმბინანთ შგეკამ შე ლა-
წირაკო ჰარამზადე შენა, მილოციონ, დერჯი ემუ. არ გაუ-
შოთ, ოჯხი შამირცხვინა მეფეი... ხელი სტაკე. ბეერი
იჩალოზ, ჰამა მინც უჩასკისკენ ვაფერინეს. იქიდან ნაო-
ბახტში გავგვხანენი.

რაც რომ მარუსას დღე დავაყენე, მტერმა ნუ ნახოს.
ჰამა რა გამოვიტე? იმ დედაბერისა და კარბის დახურვისა
არ იყოს, ნეზაკონანთ ყმაწვილი ეყოლა. მე მინდოდა ჩუ-
მათ დეტკი პარტუტში მიმეცა და ერთ დილა ჰუხმოზე
პრავიისი კალითაი წვაიყევანე, ჰამა არ მიიღეთ. უკან რო
ვბრუნდებოდი, უეე ხალხი აირია ქუჩაში. ბოლოკი ვიყი-
დე და ამ კარზინკას ზემოდან დავაყარე—ვითომ პრავიზია
მიმაქვს მეთქი.

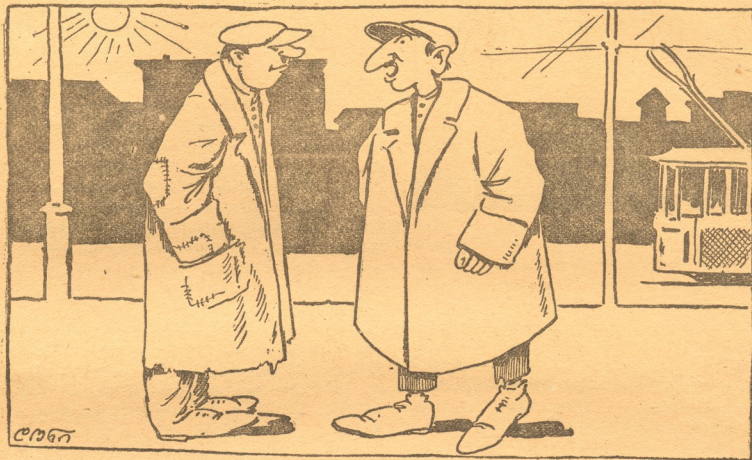

მაგრამ იმ ძაღლის ლეკვა მუა ქუჩაში ენავლი და ფე-
ხების ქნევა არ დაიწყო? მთელი ქუჩა დამელო, მე კი გი-
ყვით გამოვბრბივარ და სახლში როგორ მოვფერინეთ, აღარ
მასოსეს.

იმას აქეთ, წელწოწი დავიდა... მარუსას თავის საზო-
ლო მივეცი და სახლიდან დავიბოხეე. ის ლაწირაკო იოსე-
ბა გუბერტკის ციხეშ ზის; სუდნი მიმეცია, რაზბონი მალე
იქნება. დავაკატებთან საქმე უეე დამიჭერა: მესხოვი, ბა-
ჩათოვი, ღვაშიჩოვი—ყველანი უნდა ვალაპარაკო, რომ იმ
რაზბონიკს ციბირი აქეთ დავედგინო. იმისი ფესაცმე-
ლები ვეწმესტეცენი დაკაზატელსტვათ წამილია,—ფარასადან
მე იმათ სუფსარქისის ბაშპაკებთ დაარკვა.

სახლში კი სტროკო პრეტლტრევედნია მიქნია, რომ
სუფსარქისი ხმა მაღლა არ ხსენონ, რაენპარაკია არ გამე-
გონონ და წუმი აღარ შინახონ.

გაზაფხულის პირზე

პირველი მოძალაბა: ნეტავი მალე დათბებოდეს რომ ეს ჩემი დახეული პალტო თა-ვიდან მოვიშორო.

მეორე მოძალაბა: ეგ კაი საქმეა, მაგრამ მე რო პალტო ვაგინადლო, შენს მტერს შეგნიდან ბლუზა-შარვალი სულ ოანფულთებუღია.

მუყაითი მუშა

— პოლიკარპეს ვახლავარ, პოლიკარპეს!
 ხარ?
 — სიე, როგორც თავისუფალ მოქალაქეს შეეფე-რება.
 — როგორ, მუშკოვოში აღარა ხარ?
 — ჰე?... გენაცვა კაი ხანია რაც თავი დავენებე.
 — რატომ?
 — მაგ შარიანი ხალხის თავი სად მაქ! მოგვხსენება ჩემო ნიკოდიმე, დიდი ხნის წამსახური ვარ, სად არა ვყო-ფილვარ, რა არ გამყიდია, ერთი სიტყვით ჩემისთანა სტა-ჟიანი ვაცი მუშკოვოს არა ჰყავდა.
 ვაგიე, ჩემო ბატონო, ალავიაო, შევიტანე ვანცხადება და ხელდა მიძიდეს. მომაქციეს ისეთ მაღაზიაში, რო, რა გინდა სულა და გულა ექ არ ყოფილიყო: შევიტეხე მე-ტრო 17 მანეთი, ფარჩები ოც მანეთიანი, ქალის საცვლები 17 მანეთიანი, დუხები, ოფეკალონები, პულრები, სუყე-ლაფერი რაღა, შენ წარმოადინე საპონი კი ხუთმანეთია ნი იყო. ახლა ტრატებოი, კეცსებოი—საბავთო სათამა-შობები ოც მანეთიანი, სერეიზები ოთხას—ხუთას მანეთიანი —აი რა მაღაზიაში მოეხდი. სწორე გითხრა გამიხარდა. 25 წელიწადი სულ უფანჯრო ღუქანში გამიტარებია და ასეთ სიმძლირეს რომ ვხედავდი ჩემი თავი სამოთხეში მეგონა. მაშე უბრალო უროის ღუქანი ხომ არ არის, რომ ორშაუ-რისანი ჩითი, ექვსშაურისანი ბამბაზია და შურისანი საპონი ჰქონიაოთ.

— ჰო და ვარ, ჩემო ბატონო ამისთანა მოწყობილ და მშეენიერ მუშაში კაოპერტივში, სულ ვევიწიადლობ, მაგ-

რამ რა უნდა გააკეთო ამისთანა შეუფენებელ და მოუშხა-დებელ ხალხში! ეს! რაც უნდა გცადოს გამგეობა განუფე-თარებელ ხალხს გემოვნებას ვერ შეუცვლის: ან სად არის ესლა ნამდვილი მყიდველი? შემოდიან მუშები, მუშის ცო-ლები—იმ ოხრებს თვლები არა აქეთ ამისთანა მშეენიერ-ნი შევიტეხე, ატლასები, დრაბები ჰკივია და ისინი ჩიოს, მიტკალს და ბამბაზიას თხოულობდენ. ჩვენც ვერე ვეძე-ლით. შემოვიდოდა თუ არა მუშა, პირის დაღებას ვერ მოასწრობდა, რომ იმ წამსვე მივაძებნდით: „არა გვაქ-თო“! სუყველამ ჩემო ბატონო თავის ალავი უნდა იცოდეს იმათ რომ ჩვენთან ივაჭრონ ხომ ღეზერტიკა და იაკეტე-ვიყავით ჩემო ბატონო არხინად, ჯამაგირი ჯამაგირად მოდიოდა, პრემია-პრემიად, სტატიც ვევემეტებოდა—ამხანა-გობა, ძიბა ერთმანეთში არ დაევიკარგავს. ვერაობლით ვმუსაიფობდით და ქვეყნის საქმეს ვაკეთებდით...
 — იფიქრა, იფიქრა ჩვენმა გამგეობამ (აღბალ თავი-სუკალი დრო ბევრი აქეთ ჩვენსათვის) და ყველა მაღაზია-ში ყუთები ჩამოჰკიდეს.
 — რა ყუთები?
 — აი დასაბუზღებელი ყუთები. ვითომ მიცდევლებმა საჩივრის წერილები ჩააგდოს უწყობაბუჯო. ჩვენც ვაგიევი ხომ არა ვართ რუსებმა იციან? „შენი ხალაოი შენთან უფ-რო ახლოა“—დაენიშეთ მორიგეობა. ე. ი. ერთ-ერთის თვლი უნდა გვედენებია ჩააგდებდენ თუ არა საჩივრის თვლი უნდა გვედენებია და ჩააგდებდენ თუ არა საჩივრის უნდა ამოგვეყო. ჩემ მორიგეობაში ერთმა ვილაც მაიმუნმა ჩააგდო წერილი და ამაყით ვაგიედა. ვეცი ჩემო ბატონო და ამოვიღე. ეწერა:

ცოლ - ქმარი

ძმარი: ორი წყვილი ჩულქი მაჭვს და ორივე დახეულია დაგვეკრა მაინც!...

ცოლი: ჩა-ცვი ერთი ერთმანეთზე და უთუოდ წახვალ...

ბევრად კარგი იქნებოდა ყუთების მიგვირად იაფი საქონელი შეეძინათ და ნაჭრებისათვის კარგი, ასალივებელი ზარიო.

აბა ნახე კლიენტების უმადლოება. რვა საათი ხალხს ვემსახურებთ, სამშობლოსათვის ფეხზე ვდგევართ და დღი საჭმელი, რომ ნოჭარს ცოტა წასთვლინოს?—რაც შეეზება იაფ საქონელს ვანა ამისთანა მშვენიერ მალაზიას შევფერება იაფი საქონელი, მაშინ კერძო კაცმა რაღა უნდა გაყოლოს.

— მე მაინც არ მესმის რისთვის დაანებე თავი სამსახურს!

— ეხლავე მოგახსენებ. სუყველაფერი ჩემი მუყაითობის ბრალია! ვერ მოვიშალე ძველი ხასიათი! კაცო შენი ღუქანი ხომ არ არის ეგდე რაღა შენთვის წველიწაღში ორ მეტრო შევიტოს გაპყიდ—დაისვენე რაღა. ქვეყნის საქმე შენ ხომ არ უნდა ვააკეთო, მაგრამ კაცს რო ბედის წერა აიტანს, მე, როგორც, კარგათ იცით სპეციალობათ მეთევზე ვარ, მაგრამ ფართლეთულობის მალაზიაში ვიყავი, ჩემ გვერდზე კოლონიალური განყოფილება იყო. იქ ერთი დამსახურებული ნოჭარი მუშაობდა ესე 70—75 წლის ვეპკაცი. ცოტა თვალს აკლდა და დიდ სათვალევებს იკეთებდა როცა ხალხის სამსახურით დაიღლებოდა, მოიხსნიდა სათვალევებს, იქვე

ტომარაზე დასდებდა თავის დამსახურებულ თავს და შრომის გამო ცოტათი თვალს მოატყუებდა ხოლმე. შემოვიდა ერთი ებრაელი. მეკითხება: ვინილი ხომ არა გაქვთო. გახლავს მეთქი და კოლონიალურ განყოფილებაში გადავედი. ვნახე ყუთი სასევა ვანილით, ზედ 70 კაპეიკი აწერია. რამდენი გნებათ მეთქი? თოთხმეტი შუტრისაო.

აუწონე ერთი გირვანქა და თან ვფიქრობ: კილო უნდა თუ გირვანქა მეთქი. (გამზე ძალიან გართული იყო მოლაზე ქალთან და ვერ შევაწუხე), რა ღირს ვანაო, ვიფიქრე ეძვირა მეთქი ამ ოხერს. გირვანქა თოთხმეტი შუტრი მეთქი. სულ რამდენი გაქითო? ესე ხუთი გირვანქა იქნება მეთქი. ამიწონეთო. აუწონე ჩემო ბატონო და მივიართვი. როდესაც შრომის გმირს, ჩვენ დამსახურებულ ნოჭარს გამოვლევია მე ვახარე ვანილი სულ გაგიყიდე მეთქი, ცენტრში მოთხოვნა მიეცი კიდე გამოგზავნინა თქო. გაუსარადა. მაშ სალაროში შეიდასი მანეთი შევიღლოდა. შეიდასი კი არა არც შევიღე მეთქი. შენც ხო შევიტეტებს არ ჰყიდი მეთქი.—გააჰქიბა თვალბი: ცალი 700 კაპეიკი ღირს, გირვანქა ოცი თუმანიო. ვამისკდა გული. რაღა იქნებოდა ავიღე და თავი დავანებე. ეხლა უღალავთა ვარ ჩემო ნიკოდიმე. თუ სადმე აღმოჩნდეს შენ იცი—სუყველაფერის სპეცი ვარ აი კოლონიალური საქმეც შევისწავლე.

ხარ—დან.

გამოიფიქრეთ უხრანალი

ტერეტსერი

ბ რ ი ვ ი

თუმცა „გრობი“ შორს არის, მწელი მოსარჩენია... მუშუაეს მაინც უშედეგო, ამ ნაირი სენია.

მინუსების „ხოლოვროთ“, ბალნიკები გაიფოს, ისეც შენ თუ უშედეგი აბრილო და მაისო. დაწყებული—ზოგიერთს მრავალ ადგილას მოედო კრედიტების ვალეზიც შედ კისერზე დაედო. ვერვინ უტებს ამ სენსა, რა წამალი არგია,

ან სად გადაიტანოს, მისი ბოლა ბრავია. პედაგოგიურ საბჭოში ეს ზომები იხმარა; ექიმების კრებული საკითხზე დაიხმარა: და წარმოსთქვა: რომ სენი არ მოედეს ყველასო, ამ სათაში შეუდგეთ, ზოგიერთის შევლასო. ვისაც სენმა ანახა რამე გასაჭირო მუშა იყოს თუ გლეხი სახლისკენ ქნას პირიო.

შემდეგ დეზინფექციით, ბატაკი მოეწყოთო, იატაკი მოეწყოთო, დევიტორით, მოცხროთო. აქ კი ახალ ბიჭებით, ჩვენ შევამეთ სკოლასო, ნასწავლები სკოლია, უსწავლებლა ყოლისო. და ამ რიგათ უშოვეს ამ სატყეარს მალამო სწერე არ მილოლატო, სწერე ჩემო კალამო.

ძნელ-ოლღი.

ს ა თ ე ნ ი კ ა ს თ ა ვ გ ა დ ა ს ა ვ ა ლ ი

კამე. უკაცრავად! გონი თქვენ ადვოკატი ბრძანდებიო. არა?

დამცე. დიხ მე ვაწლაყართ. რა გენებთ.

კამე. ერთი პატარა საქმე მაქვს ოკრუფრის სულში და შეგიძლიათ ამ საქმეს ხელი მოკიდოთ. რასაც მთხოვთ იმას მოვარობდეთ, ოღონდ კი იმ კინტროშკას ჯავრი ამომაყრევინეთ.

დამცე. დიდი სიამოვნებით, რატომ არ შემიძლიან. ფულს საქმე არ არის, საქმის შინაარსი მიაშვებთ.

კამე. ეჰ, შაე და უკულმა ყოფილიყო ის დღე, რა დღესაც მე და პოლოსამ ვალაგისიკზე გავისიყინეთ.

დამცე. უკაცრავად ეს პოლოსა ვინ არის.

კამე. ჩემი ქმარია გენაცვალე. იარმუტაში. რომ თევზის ღუქანი აქვს:

იარმუტაში, ქარვასლაში, შეითან ბახარში და ავღაბარში განთქმულია მისი სახელი და ნუ თუ თქვენ აქამდის ვერ ვაიცნაით.

დამცე. ხო. ვიცნობ! ვიცნობ! მუცელი, რომ სილოტკის ბოჭკას მიუტავს.

კამე. დიხხ, სწორედ ის არის! რებეცემსაც რომ ჰყიღის.

დამცე. მერე, განგრძობთ.

კამე. ჰო იმას ვამბობდი ერთ მშვენიერ საღამოს ვალაგისკის პროსპექტზე ვსიყინობდიო. მე, პოლოსა და ჩემი ჩემი ქალი სათენიაკა.

სიყინობის დროს, პოლოსას ყურში უჩურჩულე: პოლოსაჯან ერთი ხანია თეატრში არ ვყოფილვარ და მოდი ამდომ შევიდეთ მეთოქი.

მეჩვენება, თუ დედაკაცი რა დროს თეატრია ჩემ ჯიბეში, რომ თავები ბალდაღურს თამაშობენ ვერ ვაგებ. ვიცილი, რომ ჩემი ქმარი კრიჟანკი იყო და ძველი ხურჯინით ჩამოვეყვდ და საშუალება არ მივეცი.

პოლოს! თუ ჩემი სიყვარული ვაქვს. მაგ კრიჟანკობაზე ხელი აიღე და შევიდეთ თეატრში მეთოქი. ვაჰ შე მაბაცხო-ნელყო ვაზაფხულის ედემში ხომ არა ხარ, რომ სიყვარულზე მეტეკეციებიო. მეც ვავიციენ, თვადი ჩაუკარ და რუსთაველის თეატრის კასათან ოჩერედიჩი ჩაედექი.

რალა თავი მოგაყწინო, იმ დამეს მზის დაბნელება ენახეთ და დიდი ნსიაშოვნები წაყვდით სახლში. თურმე ნუ იტყვიეთ იმ ჩემ ვასაგულეც სათენიას იმ დამეს გუცნო ერთი ყოშსომოლისტი და სიყვარულის წერილები ერთმანეთში

მიწერათ. დილით, რომ ლოგანს ვალაგებდო ერთი ენახოთ წერილი არ ავღია ჩასახზედ. ავიღე და ვითხულობ, მაგრამ ვაი იმ წაკითხვას ისეთი რამეები ეწერა ჩემო ადვოკატო. რომ ენა ვერ მოსატყვამს. პირდაპირ გულ-შუტელი უტეცხლოდ დამეხარაკა.

დამცე. ვანა რა ეწერა ისეთი, რომ აუტანელ მღვთა-მარეობაში ჩაყარდნილხართ!

კამე. ეს ისეთი რამეები დაეწერა იმ მიწა დასაყრელს, რომ პირდაპირ სირქსელით დაეიწვი. თოუ სათენიკაჯან მე რომ უბორნაიშო ვაკოცე. შენი ტუჩები ისეთი ტკბილი იყო, როგორც თაფლი და შაქარიო.

დამცე. მარტო ეკოცნა?

კამე. არა ვენაცვალე, ექიმთან მყავდა მოწმობაც ავიღო.

დამცე. მერე?

კამე. ჰო იმას მოგახსენებდით. წერილის წაკითხვა, რომ მოკრია, უტბათ გული წამივიდა, ძირს დავეცი და დაკლული ინდაურით ვფრთხალი დავიწვე ჩემი ქმარი კი გულვახეთელი წამოსტა კრატინდა საცვლებისმარა და ერთი ველრა წყალი თაგზე დამასხა. ნახევარ საათის შემდეგ, როგორც იყო მოუკულირდი და საქულა მეუღლსა, თუ კეკლე ჯან ეგ რა დავე-მარათა, მაშტალანთ გული წაყრინდაო! მეც უჩვენე წერილი და თვიდან ბოლომდე მთილა ვადიკიბთა. სიბრაზისაგან ვაწყოთლა, ვაშოვდე და რაზნი რაზნი ფერი დაედო და ერთმაშათ ეძგერა სათენიკას და ერთი ლახათიანად ვატყევა. ცემით, რომ გული მოიჯგრა მეუბნება, რომ აბა, კეკლე ჩემო ჩიცივი და წაყვდით იმ არამშადს სანახად, რომ ჩვენ ქალს ასეთი ასყარბლენია და შეტეკა უყურო და იარმუტაში გამოჩენილი თავი, რომ მამქრა. სათენიკას, იმ სასიკვდილეს ადრესი ვამოვართივო და წაყვდით მის სახლში მოსალაპარაკებლად. მაგრამ ამაოდ ჩაიბრა ჩვენმა ცდამი. იმ არ ვასახარულმა ბიჭმა უფარ განაცხადა ჩემი ქალის შეერთებზე, დედამაც თქვა რომ მე სომხის ქალი რა ემშაკად მინდაო. რალს ვიხამდი ვაკრეფებულ დავბრუნდი სახლში. ერთი ძველი ჩინოფიკი მყავნდა ნაცნობად და იმას ერთი ლახათიანი ზაიავლენიკი დაეწერეც და ოკრუფრის სულში მივიცი, რომ ჰასტეკო მეთხოვოს იმ კინტროშკას ჩემი ასეთი გამაიმუნებმისთვის და გაპახპულდებისთვის.

მ. ციცინაოლა.

დ უ ე ბ ი

1. დიდი ტუზი თუ რომ მიწვალობს, რას დამავლებს ვინმე ჭორით? და ნესტორას მიტომ ვმადლობო,— გამავზავნა მალე „სკორით“.
2. მე გულუბობა თუმცა მიწვალობს და ხანდახან აღმასკომიც, დიდი ტუზი თუ ყლუნწს მიზნას რას მიშველის თვით ვლუტკომი?

1. ტვილის დაკეცვ მე ხუთი დღე, ქუთაისიც მოვიარე; პაკეტები დამაქვს ხელით, მოვიფლავებ „შინ თუ გარეთ“.
2. ქუთაისსა და ტვილისში რა ჩენი ნაცნობებია ძროხაილი ვისაც უყვარს და უშველის ან ბებია.

1. ბართი მაქვს პროტექციის გადმოქვეყნდი თეორი კვიციტ შერტცეს მისი ყოფა-ქცევა სიმართლის თქმა ვინც არ იცის.
2. თხოვნა არ დამპირებებია „ბრძანებაც“ ხომ ისე მომდის

თუ არ გშველის პროტექცია ცდათ იქვეყნო წლის ბოლომდე.

1. თითქოს მარცხი მომივიდა, ვაღამავდეს სახებურში, კიდევ კარგი რომ მოსაბრათლე არ დავეცი კლდეს— და ღრეშო...
2. ესთქვი, არ მეთქვა? რისთვის არა ან ამ თქმით რა დამავდებია ჩემი ბრალი ხომ არ არი ნესტორა თუ ვაცხარდებია.
1. ეს წყალობა „ნაცნობებო“— მხოლოდ თქვენი სიტყვით მერგო და მიიღეთ თქვენ მადლობა რომ გთავაზობს თქვენი სერგო.
 2. სიმართლის თქმამ დამამარცხა, სხვა ან კი რა მოვიგონე ვინც ჩემს საქმე აღარცხა მათაც მადლობს ნუნო.

ნუნო.

ძ შ თ ა ი ს ი ს თ ვ ი ს

ბიქტორა სთქვა „ვიქ მე საქმეს საიარეო ვადავიკრის, ვიწყებ მუქთათ ხეტიალსა ვგებ რამე ვარგო კბილასა.

სულ სიმართლე ხომ არ ვარა, მუდამ დღე სიომბარია, რა არის დღეს სამსახური, ან რა მაქვს საკუთარი...

ანტრე პრენიორი ვახდა მხატვრობს, მღერის, თან არტისტობს; „სატირას“ ქმნის, ნოტებსაც სწერს. რას არ ჩადის, რას თაღლითობს...

მასთან დასდევს განუწყურელი საყვარელი მეგობარი, „ბუხუილი“ ყოველ ნაბიჯზე უსამეგლო, უებარი.

ასევე მისგან გამაშვარებს სიტყვას გეტყვის იმისთანას პირიქით შენ გაგამბუტუნებს გაგაშუმებს თავზე ბლანს.

ყველაფერს ქმნის, ვერაფერს ქმნის! ზრ არ ეძებს, ვინ არ დასდევს, „ბატარაოზ“—ჯან კჭუა კვიციტე ბიქტორა ცრუპანდელაქებს. „კოსტაიდი“.

ს ო ფ ე ლ ი ფ უ თ ი

(შორაპნის მასრა)
(წერილი მეგობარს)

გადმოვხედა, საოლოდ ტაყციხე და შეუღდექი ფუთის ტლახებს. ღმერთის წინაშე თავი კი დევიტირე, რომ მე-ზობლებს დიდი საქმის კაცი ვგონებოდი... მერე შენ ხარ ჩემი ბატონი... იმის ვამბობდი. იცი რა გზებია აქეთკენ... სა-მარჯალიტო: ჩვენში ხომ იტყვიან: ლაფშა გერ ვაბტანდა შილ. რის ვაი ვაგლახით ღობის მარგვილებზე ხელ-მოკიდებ-ბით გავლიე ტლახი და მივაღდექი ჭიჭვარს...

— არ მოგეწონა ჭალაქის ტროტროებთან ჩვენი გზე-ბი? გამარჯობის შემდეგ შეკითხება მეზობელი გლვები.

— ეე, რა არის?—განვარჯობ. შენ კვართებელის ორ ლობეზე უნდა ნახო კვართებელისა.

სწორეთ გლოჯობითა მე და ჩემმა ღმერთმა. რაოაც ეშმაკად ჩემი პაწია ელფეთერია შევიყვანე კლასში... იმის საცოდობობით აღარ ვარ კაცი, მთლად ვასერილი და ვაყი-ნული ბრუნდება შინ.

მერე არ იკითხავ თითონ კლას ყმაწვილო? ლამაზა იმას არ აქვს და პოლი, აკოშკა და სახურავი ნახევარზე თუმცა ფული მოვარგოვით ამისათვის, მაგრამ სად გაქრა არ ვიცი, ისე გაქრა შენი დამაწყვეარი, როგორც ის ფული გამჭრა-ლა იყოს...

ვი—დიდოსი მიხაილოვას ოჯახი... იმას ჩვენი ბოგშე-ბის არაფერი ენაღვლება. რომ ვამოუჭირა სიცივემ, გამო-ჭრა უშველებელი ფერი და ერეკება ბოგშებს გარეთ...

შენ მიამაგანათლებულო კვი ამინდები კარზე გვაქს. სად გააქრო ჩვენი ნაოფლარი წვითა და დაგვით ნაშოგნი ფული.

პასუსს არ აგებს თუ იცი? გემეგებება რამე?

მე სოლომონ ბრძენივით თავს ვუჭანაღვლებდი...

— ახლა სკოლაში რო შეხვალ, კედლიდან კედ-ლამდის აზის გაყლებული ორი თუ სამი გრძელი სკამე-ია... თუ ვამოუჭირა „უჩიტელი“ და მის „სურო-კი“ ფეხებზე ჰკიდათ. სახრემაც ვერაფერი ვაწყუო. ცივით და რა ქნას?

სიცილით მოკვდები, რომ დინახო რა დღეშია ბავშე-ბი... ბუნბარში, რომ შეძებრიან „უჩიტელი“ და მის „სურო-კი“ ფეხებზე ჰკიდათ. სახრემაც ვერაფერი ვაწყუო. ცივით და რა ქნას?

—ასეთ დღეებში ვართ, მაგრამ ყურადღებას არავინ გვაქცევს

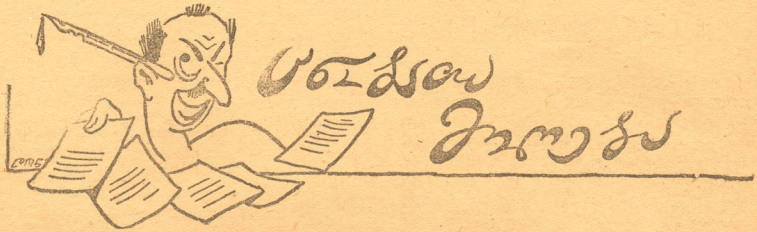
მალე ვაზაფხულიც მოვა, მაგრამ ჩვენი ფული ტყე-ლა რათ უნდა შექამონ?

— ვეღვებო... ვუპასუხე - ვითომც სადარაჯოზე ვი-ყავი... აღმოვიჩინეთ დახმარება დიდი კაცების და ვაგემ-ზადე წუასსელოდა.

— არ მოგიყვდეს სპირიონას თავი, შენ, მაგრე გავის-ტუმრო ეხლა... ძლივს დაგონავ ყმაწვილო სოფელში ეხ-ლა მაგრე წახვალ.

— გმადლობო, ვუპასუხე მე; ვამოეშვიდობე და გაუ-დქი ჩემს გზას.

ჭირისფალი.

პაპეთელს (გურია). იწერებოთ ლეჟალ მასწავლებელს
 პავლეს შესახებ, რომელიც ბავშვებს თურმე სხვადასხვაგვარ
 ისახლებით ნათლავს: ჯორის თვე, ბატის კვერცხე,

ჭათის ტინე, წიქორიე,
 შავგულე და შავნიორე,
 აქელცხირე და ლოჭორიე..

ოოგორც სჩანს ხსენებული მასწავლებლის ბიოგრაფი-
 იდან ის თურმე ჩვეული ყოფილა წინად ნათლობებში, „პი-
 რისგემოს და დროს ტარებას“ ამიტომ გასაკვირიც არ არის
 „დიდებულთ დროთა“ დამკარგავ პავლესათვის, რომ მო-
 წაფეთბაზე იყრიდეს გულის ჯავსს.

თხინარელს (საჯევასო). მეწისქვილეების შესახებ, რო-
 მენლიც თურმე სისტემატიურ ქურდობას ეწევიან თქვენი
 სოფლის წისქვილში გვეწერ: ჩვენი მეწისქვილეები მინა-
 ტან საფქვავს აკლებენ, იპარავენ და როგორ მოვიტყუთო
 და დასძინოთ ლეჟსათ:

მე ამ ლეჟსებს ბერესა დაეწერ.
 სულაც არ გამიჭირდება,
 მაგრამ გვეჭირობ ეს ქურდები
 გვიგებს აყიენდება...

გირჩევთ ლეჟსებს თავი მიანებოთ და ქურდი მეწისქ-
 ვილების წინააღმდეგ მიმართოდ უფრო შესაფერ საშუა-
 ლებას.

ზღვისპირელი (სად. ნატანები). ასე მიამაზო ლუკაიამ:
 მოსაწყენია და ნაძალადევი. როგორც სჩანს პირად
 ინტერესებზეა აზრებული და ამიტომ არ იბეჭდება. მია-
 კითხეთ გოდორს.

ა. ორღველს საყვედურობთ თემ-საბჭოს თავმჯდო-
 მარე და მღვიანზე რომლებიც თურმე ხშირად ესწრებიან
 ქორწილებში:

როდესაც ხელს მოაწერენ,
 ქელეს იციან ცხარეთო,
 აღმასკომიდან ქორწილში,
 მათ მისდევს თავმჯდომარეო...
 ქორწილში თამალობას სწევს
 ყანწიე უკირავს ხელშიო
 დღეს აქეთ წაუტეიფებს
 ხვალე კი ვაღმა სერშიო.

კარგი ხელობა აურჩევია თქვენს თავმჯდომარესა და
 მდივანს. სწორეთ რომ ძველებური ღვედელ-ლიაკურთი წე-
 სია, და ამისათვის მადლობის ღირსიც არიან.

ტარტაროზის ახალ მეგობარს.
 მეგობრობა სულ სხვა არის
 არ თქვენ სცენის დახადარი,
 იგი სხვაა „წერა“ სხვაა,
 შუა უზის დიდი ზღვარი...

გირჩევთ: ტარტაროზის მეგობრობა ხელს არ მოვა-
 ცემთ, რადგანაც მეტად დაუწოდობარია წერილების განხილ
 ვის დროს...

მარძახლა (შორაპნის მარბა). ემდურებოთ „სიბერისა-
 გან ტინე-გამორეკილ“ მატარებლის რევიზორს და გვეწერთ
 კარგი ხანია, რაც რომ კოწიას.

არ აუღია სასპარჯო ფული,
 ეს ამწარება, დიდს რომ ყვიროდა,
 ცარიელ ჯიბით იძულებულ ქნული...

ხსენებული რევიზორი, როგორც თქვენ ახასიათებთ
 ჯერ-ჯერობით ისიც ეყოფა სასჯელათ, რომ ჯიბე ცარიე-
 ლი და სიბერისაგან ტინე-გამორეკილი ყოფილა...

მანის (თავასის თემი). თავმჯდომარემ თავასისა

ფული ხანხლა მან მრავალი,
 მიხა არის შეყრილაძე
 წელში წერილი ტან-მადალი...
 „სანამ ქონდა ფულები,
 ჰამა მოხრაკულები,
 თემ-საბჭოს გადარჩევის დროს,
 ჩამოყარა ყურები...
 აღმათ მაგარ პასუსს,
 მას თხოვეს თემის საბჭო მას ახალი,
 და ამით მგონი დასრულდეს,
 თქვენს თემში აყალ-მაყალი...

შავს. (ქუთაისი)...თქვენს სამაზრო საბჭოთა კლუბში
 დიდი ვართობა ყოფილა: ნარდი და ლოტო, კარტი და ჰა-
 დრაკი. სასაღმოსოვო დიდი სისუფთავე და გაცილებით
 დიდი სიოფე ყოფილა, ამიტომ გვაქვებებს თქვენი წერილის
 კილო, რომ მეტად აღმწობებულნი ხართ მიუხედავათ ამ-
 გვარი დიდი მიღწევებისა.

ვის ერგო 50 განთი

№ 1 კონკურსის შედეგები

1 № კონკურსის სურათი

კონკურსში მონაწილეობა მიიღო სულ 2.359 კაცმა. ამითში პროვინციიდან—743 კაცმა, ხოლო ქ. ტფილისიდან—1.616 კაცმა.

სონაწილთა სოციალური მდგომარეობა ასეთია: მუშა—478, მოსამსახურე—1.141, გლეხი 52, მოსწავლე—637, სხვა—53.

უნდა აღინიშნოს, რომ პროვინციას კონკურსში არ მიუღია ისეთი მონაწილეობა, რომელსაც ელოდა რედაქცია.

კონკურსი № 2

ნახეთ სურათი პირველ გვერდზე, გამოუგონეთ მას შესაფერისი წარწერა. წარწერა უნდა იყოს მოკლე და სურათის სიუჟეტის დამახასიათებელი.

კონკურსში მონაწილეობის მიღება შეუძლია ყველას, გარდა რედაქციის თანამშრომელების და მათი ოჯახის წევრებისა.

დაჯილდოებული იქნება ორი წარწერა: პირველი 30 მანეთით; მეორე—20 მანეთით. ამის გარდა გამოცხადებული იქნება აგრეთვე ხუთი კარგი წარწერის ავტორები.

კონკურსის შედეგები გამოცხადდება „ტარტაროზი“-ს № 93-ში რომ ამით (ხანგრძლივი ვადით) საშუალება მიეცეს ჩვენს მრავალრიცხოვან მკითხველებს მონაწილეობა მიიღონ კონკურსში.

ამისპერიტ აქვე დართული ტალონი, შეესეთ იგი და გამოვავაზაწით.

კონკურსის შედეგების გამოცხადების თანავე დაჯილდოებულ წარწერების ავტორები მიიღებენ პრემიას.

მისამართი: ტფილისი
 ჟურ. „ტარტაროზი“ კონკურსისათვის.

ეთურის შეფასებით არც ერთი წარწერა არაა სავსებით დამაკმაყოფილებელი, მაგრამ, ვინაიდან ეს იყო პირველი კონკურსი, ამიტომ ეთურში მაინც დააჯილდოვა მათ შორის ყველაზე უფრო უკეთესი ორი წარწერა, რომელიც მოგვყავს ქვევით.

პირველი ჯილდო 30 განთი ერგო

წარწერას:

უფრო უკეთესი...

მაში: ომ! რა კარგი ცურაობა გცოდნიათ?!

ძალი: გაცურება უფრო უკეთესი ვიცი...

წარწერის ავტორი:

ბუხნიკაშვილი ალექსანდრე ვარდენის ძე.)*

ქ. ტფილისი, რუსთაველის გამზირი № 38.

მეორე ჯილდო 20 განთი ერგო

წარწერას:

პროტაპეცია

ძალი: როგორ აჩრდილივით დაამდე ყოველთვის!

მაში: ვგებ ვინმეს თქვენი ქმარი ვგვინო და ძარბა მამხანჯრს მომცემენ.

წარწერის ავტორი:

აეცაძე პლატონ პეტრეს ძე.**)

სოფ. რიონი ქუთაისის მაზრა.

*) რედაქცია სთხოვს ანბ. ბუხნიკაშვილს შემოიაროს განთი „მუშა“-ს მთავარ კანტორაში (ჯორჯიათელის ქ. № 6) ჯილდოს მისაღებად.

**) რედაქცია სთხოვს ანბ. ხეცაძეს გვიანობის უახლოესი ფოსტის მისამართი, რომლითაც მას გადავუხაზებთ ჯილდო.

სურათის სათაური

სურათის წარწერა

.

.

გვარი, სახელი და მამის სახელი

.

სწორი მისამართი

.

ხელობა (პროვინცია)

.

შეუჩაყსეოვილი

მირი (თავის პატრონს) თუ გინდ კუდიც მომწყდეს, ფეხს მაინც არ მოვიცვლი აქედან. მე ხომ ყველას მიერ აბუჩად აგდებული ვარ! ახა ვნახოთ თუ არ შემძლება ხელი შეუშალო ქალაქის მოძრაობას.